

Chencia C. Higgins

D'Vaughn en Kris
plannen een bruiloft

1

D’Vaughn

The Real Deal

‘Ga je er alleen een potje naar lopen staren?’

Ik knipperde met mijn ogen om mezelf wakker te schudden uit mijn dagdroom en keek op van de zware, grote manilla-envelop die nog geen uur eerder door de postbode in mijn handen was gedrukt, en staarde gekrenkt naar mijn beste vriendin. Cinta ademde duidelijk geïrriteerd uit door haar neus, beende door de woonkamer en pakte de envelop die ik op de salontafel had gelegd. Ze draaide zich om, stampte weer terug en leunde tegen de ronde bistrotafel in het eetgedeelte van het kleine appartementje dat we met elkaar deelden. Ze keek me vluchtig nijdig aan, scheurde met haar nagel de envelop open en haalde de inhoud eruit.

Mijn hart bonsde in mijn keel toen ik de dikke stapel papier in haar handen zag. *Dat moest een goed teken zijn, toch?* Ze zouden me nooit een hele berg papierwerk sturen om me alleen maar te vertellen dat ik niet was uitgekozen, toch? Ik zei niets van dit alles hardop en staarde angstig naar de vrouw die me als geen ander kende terwijl haar ogen over de eerste pagina gleden.

‘Wat staat er?’

Cinta negeerde me, nam de eerste pagina van de stapel en deed hem onderop voordat ze in stilte verder las.

‘Cinta,’ riep ik, geïrriteerd dat ze niet stopte met lezen terwijl ik nog steeds niets wijzer was.

Haar blik bleef stug op het papier gericht en ze stopte nu de tweede pagina onderaan de stapel. Dat was voor mij de druppel,

want ik geloofde nooit dat ze die tweede pagina zo snel had kunnen lezen.

‘Cinta!’ schreeuwde ik, terwijl ik overeind schoot.

Met opgetrokken wenkbrauwen verplaatste haar blik zich naar die van mij. ‘Meid, waarom schreeuw je zo?’

Ik keek haar aan met een pruillip. Ze kreeg medelijden met me, giechelde en zwaaide met de papieren.

‘Als je het zo graag wilt weten, kun je ze ook gewoon zelf lezen.’

Ik zette een stap in haar richting, reikte naar de papieren, stopte weer en schudde mijn hoofd.

‘Ik kan het niet, Cinta,’ jammerde ik. Mijn stem trilde van angst. ‘Ik ben bang. Zeg gewoon of er ja of nee staat.’

Ze tuitte haar lippen en legde de eerste pagina weer bovenop. ‘Nou...’ zei ze langzaam en ze keek me met medelijdend aan. ‘Helaas... staan allebei die woorden op de pagina.’

Ik slaakte een kreet van verontwaardiging, stootte de kamer door en rukte de stapel uit haar handen. Terwijl mijn ogen over de eerste alinea gleden, sloeg mijn hart minstens drie slagen over. Mijn brein voelde een beetje warrig aan.

GEFELICITEERD, D’VAUGHN! WE HEBBEN JE AUDITIE ONTVANGEN EN GELOVEN DAT JE EEN GEWELDIGE TOEVOEGING ZOU ZIJN AAN HET DERDE SEIZOEN VAN *INSTANT I DO*.

De papieren ritselden terwijl mijn handen begonnen te trillen en de woorden werden wazig doordat mijn ogen begonnen te tranen. Ik keek op en zag dat Cinta me stralend aankeek.

‘Je doet mee, mop!’

Ik doe mee?

Ik kon het niet geloven. Ik wist niet zeker of ik een gat in de lucht moest springen of huilend op de bank moest gaan liggen.

Het was een enorme gok geweest om auditie te doen voor *Instant I Do*. Ik was geen bijzonder spontane vrouw en hoewel ik aantrekkelijk was, was het geen geheim dat realityprogramma’s altijd alleen een bepaald soort vrouw met een bepaald soort lichaamsbouw voor de camera zetten. Klein, slank en met een perfecte huid. Een stralende glimlach en steile haren. Een huid zo licht dat hij bijna doorzichtig lijkt. Zo overduidelijk hetero dat ze bereid zijn met een an-

dere vrouw te vechten om een man die in het gunstigste geval slechts middelmatig goed in bed was. In de meer dan twintig jaar dat ik reality-tv keek, was me heel duidelijk geworden wat de norm was en dat ik daar nooit aan zou voldoen.

Nou ja, ik had wel een stralende glimlach dankzij drie ongemakkelijke jaren met een beugel op de middelbare school, en zo af en toe droeg ik een prachtige pruik met steil haar. Daar eindigden de overeenkomsten tussen mij en 'de norm' echter. Bovendien voldeed ik aan geen van de andere eisen.

En toch had ik nu papieren in mijn hand waarop stond dat ze mij hadden gekozen. Veel te vaak werden mensen die eruitzagen zoals ik ook overgeslagen als er specifiek om lhbtqia+'s werd gevraagd, maar deze keer blijkbaar niet. Ze hadden me geaccepteerd met heel mijn donkerbruine huid, plussize-lichaam en in al mijn lesbische glorie, dus blijkbaar wilden ze het anders aanpakken met het derde seizoen. Ik veegde de warme tranen van mijn wangen en las verder. Op de eerste pagina las ik dat ik deelnemer zou worden aan het programma, gevolgd door het contract, de geheimhoudingsverklaring, het filmschema en de voorwaarden. Ik moest ook een feestje bijwonen waarop ik de andere deelnemers zou ontmoeten. Ik liep terug naar de bank en het daaropvolgende uur zat ik stilletjes elke pagina door te nemen.

Toen ik klaar was, keek ik Cinta met een enorme glimlach aan. 'Gebeurt dit echt?' vroeg ik als verdoofd.

Cinta knikte en pakte mijn onderarm beet. Ze had alles meegelezen en wist nu tot in de details hoe mijn komende zes weken eruit zouden gaan zien.

'Het gebeurt niet alleen echt, Vaughn, het gebeurt nu!'

'Ik kan het niet geloven.'

'Nou, geloof het maar. Ik zei toch dat je perfect zou zijn voor die show?'

'Ja, maar ik zie er niet...'

'Je uiterlijk doet er niet toe, D'Vaughn, ook al ben je prachtig. Ik twijfel er niet aan dat je dit programma kunt winnen, want jij neemt nooit iemand mee naar huis. Bij *Instant I Do* moet je je familie ervan overtuigen dat je met een vreemde gaat trouwen, toch? Nou, dan

ben jij de perfecte kandidaat, want jouw familie heeft geen flauw idee wat je type is, dus ze geloven je toch wel.'

Ik keek haar sceptisch aan. In theorie had Cinta gelijk, maar ze vergat één cruciaal detail.

'Alleen...'

Cinta wuifde mijn bezwaar weg. 'Dat is slechts een klein detail.'

Ik fronste en keek haar vol ongeloof aan, maar ze trok alleen haar wenkbrauwen op. Na een tijdje barstten we allebei in lachen uit. Ik schudde mijn hoofd.

'Een klein detail?'

Ze bewoog haar duim en wijsvinger een paar centimeter uit elkaar. 'Mogelijk heb ik een tikkeltje overdreven om je gerust te stellen.'

Ik grinnikte en wierp haar een vluchtige blik toe voordat ik de papieren op mijn schoot verzamelde. Ik moest ze allemaal tekenen en meenemen naar de notaris. 'Zou je denken?'

Cinta slaakte een zucht en leunde tegen de bank. 'Waarschijnlijk wordt het één doffe ellende.'

Ik blies mijn adem uit en knikte. Mijn handen trilden van de zenuwen en de wetenschap dat er een abrupt einde zou komen aan mijn grootste probleem. Ik legde mijn handen op mijn stuiterende dijnen en duwde mijn nagels in mijn huid om mezelf te aarden terwijl ik al die angsten probeerde te bedwingen. Dit was noodzakelijk. Het werd hoog tijd dat mijn familie alles over mij te weten zou komen, zodat ik niet meer zo gestrest zou zijn en opgelucht kon ademhalen. Dat was me in mijn eentje niet gelukt en nu stond er een hele zender achter me.

'Ja. Waarschijnlijk hebben ze me alleen al daarom uitgekozen. Ik zei er iets over tijdens mijn auditie en waarschijnlijk vonden ze dat fantastisch. Het zorgt gegarandeerd voor drama.'

'En daar hebben deze shows hun bestaan aan te danken.'

'Daarom kijken er elke week miljoenen mensen naar,' corrigeerde ik haar. Ik was niet zo naïef dat ik dacht dat mijn situatie geen enkele invloed had gehad op het feit dat ze mij een plekje hadden gegund. Sterker nog, ik had hem als lokaas gebruikt. Ik wist dat mijn persoonlijkheid verder te saai was en dat ik iets extra's nodig had.

Het stond niet in mijn papieren, maar ik wist zeker dat het als een tierelier had gewerkt.

Het was de reden dat ik was doorgelaten. Nu moest ik alleen nog zorgen dat het niet de reden werd voor een gedwongen vertrek.

Waar is dat feestje? Hier is dat feestje!

Het feestje werd gehouden in een lage flat aan de rand van de stad, op loopafstand van het Minute Maid Park en het BBVA Stadium. Ik parkeerde aan de straatkant en gebruikte de code uit de brief om toegang te krijgen tot het omheinde gebouw. Er stonden al twee mannen in de lift toen ik instapte, waarschijnlijk afkomstig uit de parkeergarage één etage lager. Ik knikte naar ze, ging in een hoek staan en speelde wat met mijn telefoon om mezelf af te leiden. In de canvas tas die aan mijn schouder hing, zat de getekende stapel papieren. Zoals opgedragen, was ik ermee bij de notaris geweest voordat ik ze had afgesloten in de verzegelde envelop die er ook bij had gezeten. Het was allemaal ongelooflijk officieel en heel, heel erg echt.

Mijn buik was onrustig van de zenuwen en ik hoopte maar dat de mannen hem niet konden horen rommelen. Ik stapte de lift uit op de negende verdieping en nam de tijd om door de verontrustend stille gang te lopen totdat ik bij de juiste deur aankwam. Ik klopte twee keer en zette een stap naar achteren, terwijl ik mijn knieën dwong om te stoppen met knikken en mijn hart om te stoppen met bonzen. Toen de deur openging, hoorde ik muziek en gelach en sloegen mijn zenuwen helemaal op hol. Hoewel ik grote gezelschappen vol onbekenden liever vermeed, was ik nou ook weer niet ten einde raad in sociale situaties. Ik wist me over het algemeen prima staande te houden.

Ik legde mijn hoofd in mijn nek en staarde de enorme man aan de andere kant van de deuropening aan. Hij glimlachte, zette een stap naar achteren en gebaarde dat ik naar binnen kon lopen. Hij was gekleed in een wijduitlopende spijkerbroek en een strak T-shirt met een V-hals. Hij zag er een stuk meer casual uit dan ik had verwacht.

‘Hoi. D’Vaughn, toch?’

Ik knikte en liep het chique appartement in. Ik verstijfde direct toen ik zag dat er een camera op me gericht was. Een tweede man, gekleed in een lichte kakibroek en een wit shirt met dezelfde kleur als de muur achter hem, stond in de hoek van de foyer met het enorme apparaat op zijn schouder en gebaarde dat ik door moest lopen. Ik had dit natuurlijk verwacht – het evenement van vandaag had bovenaan de lijst met het filmschema gestaan – maar ik werd er toch een beetje door overvallen. Ik ademde langzaam uit, knikte, keek vluchtig naar de man die de deur voor me had geopend en liep het appartement in, waar ik het lichte, uitnodigende decor van de hal in me opnam. Er hing een kroonluchter aan het plafond die paste bij de kunst op de muren en er stonden twee grote planten in mooie, geglazuurde stenen potten op een verhoging.

‘Dat ben ik,’ bevestigde ik met een gespannen glimlach.

De man achter me sloot de deur. ‘Welkom, D’Vaughn. Fijn dat je er bent. Ik ben Kevin Henderson, een van de uitvoerend producenten van *Instant I Do*.’

Ik werd overmand door opluchting. Daarom was hij zo simpel gekleed: hij hoorde bij de crew. Ik draaide me om en stak mijn hand uit die hij stevig vastpakte. ‘Aangenaam kennis te maken, Kevin.’

Hij knikte, met een glimlach op zijn gezicht. ‘Heb je de papieren bij je?’

Ik zocht in mijn tas, trok de verzegelde envelop eruit en gaf deze aan hem. Zijn glimlach werd alleen maar breder.

‘Ah, uitstekend!’ Hij stopte de envelop onder zijn arm, liet me de kast zien waar ik mijn jas en tas kon ophangen en wees toen recht door, voorbij de kleine gang van de foyer. ‘De anderen zijn daar. Loop lekker naar binnen, pak wat te drinken en maak kennis met de rest.’

Ik keek in de richting van de bron van het lawaai en aarzelde even. Kevin grinnikte.

‘Ik beloof je dat niemand je zal bijten.’

Ik trok een wenkbrauw op en keek hem argwanend aan. ‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘We hebben jullie allemaal uitgebreid doorgelicht,’ zei hij met een

sombere uitdrukking op zijn gezicht. ‘Geen van jullie was een bijtertje op de basisschool.’

Ik schaterde het uit en hij knipoogde naar me. In slechts vijf korte minuten had Kevin meer dan de helft van mijn zenuwen weten te verdrijven en ineens voelde ik me meer op mijn gemak dan ik me de hele dag had gevoeld. Ik vergat bijna dat er op twee meter afstand een man stond die het hele gesprek aan het opnemen was.

‘Oké.’ Ik knikte instemmend. ‘Ik geloof je op je woord.’

Hij knikte naar de gang en zonder verder nog iets te zeggen, haalde ik diep adem, streek met mijn handen de voorkant van mijn jurk glad en liep in de richting van het geluid. Het gelach galmde door de gang vlak voordat ik de woonkamer van het appartement in stapte, en ik was dankbaar dat iedereen gefocust was op de grappenmaker in plaats van op de deuropening waar ik net doorheen was gekomen.

De grote ruimte was in tweeën verdeeld met een moderne keuken vol chroom aan de linkerkant, en een lager gelegen woonkamer met stijlvolle leren bank aan de rechterkant. Elke hoek van de kamer was voorzien van studioverlichting, met daaronder camera’s op statieven en twee mensen gekleed in het zwart verplaatsten zich door de ruimte met op hun schouders camera’s met pluizige microfoons erop. In de woonkamer stonden zes mensen in een kringetje, diep in gesprek. Ze stonden tegen één wand van de kamer, naast een van de drie enorme ramen met uitzicht op de drukke straten eronder en het verlichte honkbalstadion dat een paar straten verderop boven de woonwijken en kantoorpanden uit torende. Vrijwel iedereen in de groep had een glas vast en dat leek mij ook wel een slimme zet. Als ik een drankje kon vasthouden, zouden mijn handen niet alleen wat te doen hebben, maar had ik ook een reden om zo min mogelijk te zeggen.

In de keuken bevond zich een keukeneiland met een verzonken spoelbak en een opvallend granieten aanrechtblad dat momenteel ook dienstdeed als bar. Er stonden allerlei glazen op en verschillende flessen alcohol, een emmer vol met ijs en verschillende cocktailshakers en attributen. Ik keek nieuwsgierig naar de groep mensen rechts van me. Ik zag hoe een van de camera’s naar mij toe draaide en een

scherpe bocht naar links maakte, recht op het eiland af. Ik vulde een groot glas met Jameson, koude gingerale en een paar ijsblokjes. Ik dwong mezelf om niet op te kijken.

Vergeet niet om je zo normaal mogelijk te gedragen, had Cinta tegen me gezegd toen ze me hielp om me klaar te maken voor vanavond. Makkelijker gezegd dan gedaan.